

Sygn. akt II Ka 87/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 marca 2022r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia SO Dariusz Półtorak (spr.)
Sędziowie:	Sędzia SO Agata Kowalska Sędzia SO Karol Troć
Protokolant:	st. sekr. sąd. Beata Defut-Kołodziejak

przy udziale Prokuratora Sławomira Hryciuka

po rozpoznaniu w dniu 15 marca 2022 r.

sprawy **H. W. (1)** i **K. O. (1)**

oskarżonych z art. 263 § 1 kk w zw. z art. 12 § 1 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim

z dnia 15 października 2021 r. sygn. akt II K 319/21

I. wyrok zmienia w ten sposób, że oskarżonych H. W. (1) i K. O. (1) uniewinnia od zarzucanych im czynów,

II. wydatki postępowania przejmują na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 87/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji**Wyrok Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z dnia 15.10.2021r. sygn. akt II K 319/21****1.2. Podmiot wnoszący apelację**

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)	

Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiężle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	<p>Zarzuty zawarte w apelacji obrońcy H. W. (1):</p> <p>1. obrazy przepisów postępowania mającą istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, tj.:</p> <p>a/ art. 2§2 i 4 kpk poprzez oparcie wyroku skazującego nie na prawdziwych faktach, a na domniemaniach co do okoliczności faktycznych, nie znajdujących dostatecznego oparcia w materiale dowodowym, dotyczących wwiezienia i zbycia przez oskarżonego broni na terytorium RP,</p> <p>b/ art. 2§2, 4, 7 kpk polegające na niezachowaniu obiektywizmu i przekroczeniu granicy swobodnej oceny dowodów w zakresie oceny dowodów z wyjaśnień oskarżonego H. W. (1), zeznań J. B., N. K. i M. S. (1) w części, w jakiej zostały uznane za niewiarygodne,</p> <p>co doprowadziło Sąd orzekający do błędu w ustaleniach faktycznych polegającego na ustaleniu, że oskarżony nabywał broń na terytorium Słowacji a następnie zbył ją nieustalonym nabywcom w nieustalonym czasie i miejscu;</p> <p>c/ art. 2§2, 4 i 193§1 kpk polegające na zaniechaniu zweryfikowania czy</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>przypisane oskarżonemu jednostki broni rzeczywiście są jednostkami broni wymagającymi zezwolenia wg polskiego prawa oraz jakie są zasady ich nabywania, posiadania i ewentualnie zbywania wg prawa słowackiego. Ewentualnie</p> <p>2. obrazy przepisów prawa materialnego mająca istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, tj. art. 5 w zw. z art. 263§1 kk poprzez zastosowanie przepisów Kodeksu karnego do czynu polegającego mającego miejsce na terytorium Słowacji.</p>	
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>W pierwszej kolejności zasadne jest odniesienie się do zarzutów zawartych w pkt 1 a i b apelacji obrońcy H. W. (1), albowiem tylko uznanie ich za niezasadne rodziłoby konieczność ustosunkowania się do pozostałych zarzutów odwoławczych.</p> <p>H. W. (1) przypisano czyn z art. 263§1 kk, który miał polegać na handlu-sprzedaży broni zakupionej wcześniej na terenie Słowacji. Tymczasem zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie zawiera nawet „ślądu” dowodu wskazującego, że oskarżony ten mógłby uczestniczyć w obrocie bronią palną, którą miał zakupić (kwestia ta będzie analizowana w dalszej części uzasadnienia). W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku sąd wskazał, że „ilość nabytej broni, przy braku jakichkolwiek danych, wskazujących na inny, niż sprzedaż, cel ich nabycia, świadczy o tym, że broń ta została nabyta w celu jej odsprzedaży i w taki sposób</p>		

spożytkowana”. Jednakże, w ocenie Sądu okręgowego, wyciąganie tak daleko idącego wniosku, co do celu zakupu broni i późniejszego jej „spożytkowania” tylko w oparciu o jej ilość jest nieuprawnione. Niejednokrotnie przecież mamy do czynienia z osobami, które można określić „kolekcjonerami” gromadzącymi znacznej ilości broni, czy amunicji i to bynajmniej nie w celu ich odsprzedania, zbycia czy w inny sposób nimi handlować w rozumieniu art. 263§1 kk. Wprawdzie jeszcze w trakcie postępowania przygotowawczego były podejmowane próby ustalenia, wykazania, że obaj oskarżeni uczestniczyli w handlu bronią, ale nie przyniosły one zamierzonego rezultatu: notatka urzędowa z k. 54, z której wynika, że K. O. (2) i H. W. (1) przez kilka lat przed 2020 rokiem nie byli legitymowani przez polską Straż Graniczną, co świadczy, że nie opuszczali strefy Schengen (śledztwo było prowadzone także w kierunku sprzedaży broni na Ukrainę), notatka urzędowa z k. 55, według której w/w osoby nie były notowane w Krajowym Systemie Informacyjnym Policji w odniesieniu do broni. Sam zresztą sposób sformułowania czynu – sprzedaż broni „za nieustaloną kwotę pieniędzy nieustalonym nabywcom w nieustalonym bliżej czasie i miejscu” wskazuje na brak możliwości ustalenia tych jakże istotnych dla przypisania czynu okoliczności. Nie wiadomo również w oparciu o co przyjęto datę końcową czynu akurat na 1 września 2020 roku, gdyż ani prokurator w akcie oskarżenia, ani sąd w uzasadnieniu wyroku nie wskazali jakie konkretnie dowody na to miałyby wskazywać, a takich nie dostrzegają z urzędu Sąd Okręgowy. To rolą

bowiem oskarżyciela publicznego jest zgromadzenie takich dowodów mogących procesowo wykazać zasadność zarzutu stawianego w akcie oskarżenia, który to wymóg nie został spełniony w przedmiotowej sprawie i to zarówno w odniesieniu do zarzutu „handlu” bronią, jak i samego faktu jej nabycia przez H. W. (1), co ewentualnie generowałoby jego odpowiedzialność z art. 263§2 kk.

I tak, w opisie czynu zarzucanego aktem oskarżenia i przypisanego przez sąd jest czynność sprawcza, która miała polegać na dwukrotnym zakupie przez H. W. (1) – 13 lutego 2016 r. i 7 października 2016r. 26 sztuk broni na terenie Słowacji, przy czym druga z transakcji miała polegać na współdziałaniu z inną, nieustaloną osobą, której oskarżony miał użyczyć swój dowód osobisty. Analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego prowadzi do wniosku, iż brak jest bezpośrednich dowodów sprawstwa oskarżonego, jedynymi dowodami pośrednimi, poszlakami wskazującymi na to są wpisy w sklepie, w którym dokonywano zakupów broni i logowania telefonu należącego do oskarżonego w Z. w czasie zbliżonym do dokonania pierwszej transakcji. Nie są to jednak dowody tego rodzaju, które pozwoliłyby z całą pewnością, w sposób nie podlegający dyskusji przypisać H. W. (1) nabycie, czy to osobiście, czy to z udziałem innej osoby broni palnej opisanej w stawianym mu zarzucie. I tak na k. 49-50 znajdują się, jako załączniki do notatki urzędowej, wydruki wpisów zawartych w ewidencji podmiotów gospodarczych dokonujących sprzedaży broni palnej. W odpowiednich rubrykach wskazują one datę transakcji (13.02.2016r.

i 07.10.2016r.), rodzaj i ilość sprzedanej broni, a także imię i nazwisko oskarżonego H. W. (1) oraz serię i numer jego dowodu osobistego, co wskazywać ma zdaniem sądu meriti, że pierwszego zakupu dokonał oskarżony osobiście, a kolejnej transakcji za pośrednictwem innej osoby, której w tym celu udostępnił swój dowód osobisty. Wniosek ten uznać należy za daleko idący.

Pierwszym „założeniem” prokuratora formułującego zarzuty, a następnie sądu wydającego wyrok było to, że osoba dokonująca zakupu broni posługiwać musiała się dowodem osobistym, własnym lub też innej osoby, który musiała okazać dokonując transakcji. Jednakże ani prokurator, czy sąd w żaden sposób nie zweryfikowali tego faktu poprzez dowody, które mogłyby zostać ujawnione w trakcie przewodu sądowego. Jeżeli nawet zostały poczynione pewne ustalenia operacyjnie, to zadaniem oskarżyciela publicznego, który decyduje się na wniesienie aktu oskarżenia jest uzyskanie tego rodzaju dowodów, które pozwolą ustalić sprawstwo podsądnego w sposób wymagany procedurą karną. Tymczasem, skuteczne działania w tej sprawie prokuratora ograniczyły się jedynie do uzyskania scanów wpisów widniejących w słowackich podmiotach gospodarczych oferujących broń do sprzedaży oraz faktu logowania się telefonu H. W. (1) w Z., w okresie bliskim jednej transakcji. W szczególności, nie ustalono jakie, w okresie objętym zarzutem, były na terenie Słowacji procedury nabycia broni palnej i to przez obywatela obcego państwa, a następnie zgromadzenie dowodów potwierdzających, że

faktycznie były one przestrzegane przy transakcjach zarzuconych oskarżonemu (zabezpieczenie monitoringu, przesłuchanie sprzedawców). Sam bowiem fakt, że istniały ewentualnie jakiś określone wymogi formalne nie może przesądzać, że były one zawsze przestrzegane, na co wskazywałyby chociażby zeznania M. S. (1). Świadek ten podał, że możliwym było, dla stałych klientów tak jak on, dokonywanie zakupów broni nawet bez okazywania dowodu osobistego, własnego, czy też innej osoby, a takich zakupów dokonywał on wielokrotnie (k. 465, 472, 478, 483). Co istotne, przy ocenie wiarygodności tych twierdzeń świadka M. S. (1) podkreślić należy, że zawarte one były w wyjaśnieniach jakie składał w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym przez Dolnośląski Wydział Zamiejscowy Departamentu d/s Przystępczości Zorganizowanej i Korupcji we W. za sygn. akt I PK I WZ Ds. 39.2018. Postępowanie to w stosunku do M. S. (1) zakończyło się sformułowaniem wniosku w trybie art. 335§2 kpk z argumentacją, iż zasługuje on na nadzwyczajne złagodzenie kary w trybie art. 60§3 i §6 kk (k. 426-447). Takie stanowisko prokuratora znalazło akceptację Sądu Okręgowego w Gliwicach w wyroku z dnia 24 października 2018r.. Przytoczone wyżej okoliczności wskazują, że depozycje M. S. (1) w tym zakresie sposobu dokonywania zakupu broni (na dane innych osób i bez okazywania ich dowodów osobistych), zostały obdarzone w całości, dlatego niezrozumiałym i nielogicznym byłoby ich odmienne ocenienie w przedmiotowym postępowaniu. Tym bardziej, że były one składane nawet kilka lat wcześniej zanim

zostały podjęte czynności wobec szwagra świadka K. O. (1) – postanowienia o przedstawieniu zarzutu, dokonaniu przeszukania i zatrzymaniu wydane zostały z dniem 17 września 2020r. Powoduje to, że nie można świadkowi zarzucić, że takiej a nie innej treści jego zeznania, wynikały z dążenia do poprawy sytuacji procesowej oskarżonego K. O. (1), jako osoby mu bliskiej. W szerszym zakresie zeznania M. S. (1) będą omówione w dalszej części uzasadnienia, natomiast w odniesieniu do czynu zarzuconego H. W. (1) mają one na tyle znaczenie, że nie pozwalają przyjąć przyjętego przez prokuraturę i sąd założenia, że konieczne było przy zakupie broni posługiwać się dowodem osobistym. Zresztą i w tej kwestii brak jest konsekwentnego stanowiska obu tych organów.

I tak, początkowo H. W. (1) stawiano zarzut dokonania 2 transakcji , w tym w dniu 7 października 2016r.. Dopiero w sytuacji ustalenia, iż niemożliwym było, aby oskarżony mógł uczestniczyć w tej transakcji (w tym czasie przebywał w areszcie śledczym), prokurator zmienił formę zarzutu, co do zakupu z dnia 7 października 2016r. przyjmując koncepcję, że dokonała jej osoba wspólnie z nim działająca, której oskarżony udzielił w tym celu swój dowód osobisty. Taki sposób działania zaaprobował sąd mieri, jednakże stanowisko to nie uzyskało akceptacji Sądu Okręgowego.

Nie można bowiem przyjmować takiego mechanizmu działania oskarżonego praktycznie w oparciu o jedno ustalenie, że odnośnie dowodu osobistego, którego seria i numer wpisane były w ewidencji przy transakcji z 7 października 2016r., oskarżony zgłosił zniszczenie, a

nie zgubienie tego dokumentu tożsamości. Jak zaznaczono wyżej, w żaden bezsporny sposób nie zostało wykazane, że każdy kupujący musiał okazać przy zakupie dowód osobisty, czy to swój, czy też innej osoby. Przy przyjęciu, że możliwym było posłużenie się dowodem innej osoby, niż ta, która dokonywała zakupu, to w tej sytuacji wartość dowodowa zapisów widniejących w ewidencji jest czysto iluzoryczna. Sprzedający nie miał (nic na to nie wskazuje z materiału zgromadzonego w aktach sprawy) możliwości weryfikacji, czy osoba kupująca została upoważniona przez osobę, której dowodem osobistym się posługuje. Inną kwestią jest również możliwość oceny przez sprzedającego, czy okazywany dokument tożsamości jest faktycznie oryginałem dowodu osobistego, czy też „falszywką”, a może został skradziony – patrząc przez pryzmat osób, które na skalę hurtową miałyby się trudnić obrotem bronią palną byłby to najlepszy sposób aby uniknąć w przyszłości ewentualnych powiązań z tego typu transakcjami, co niewątpliwie mogłoby nastąpić w razie posługiwania się własnym dowodem osobistym.

Przedstawione wyżej okoliczności wskazują, że – obok wskazanej przez Sąd I instancji wersji (zgodnie z którą oskarżony miał udzielić innej osobie swojego dowodu osobistego w celu nabycia broni) istniały inne możliwości przeprowadzenia transakcji z 7 października 2016r., jeżeli nawet przyjąć, w oparciu o zapisy z ewidencji, że faktycznie miała ona miejsce. Nadto zwrócić należy uwagę na charakter tych zapisów, które z uwagi na ich treść i charakter (sporządzone odręcznie, mało

czytelnym pismem, z posługiwaniem się skrótów niezrozumiałych dla osoby nieobeznanej z bronią, opatrzone nieczytelnym podpisem sprzedawcy) trudno uznać za wiarygodny i przekonujący dokument obrotu tak „poważnym” asortymentem jakim jest broń palna. O wątpliwej wiarygodności przedmiotowych zapisów świadczy chociażby fakt, że wpisy „dokumentujące” zakupy broni przez drugiego oskarżonego wskazywały na różne serie i numery dowodu osobistego K. O. (1) (k. 547-8 (...), k. 549 (...)), tymczasem z akt sprawy nie wynika, aby posługiwał się on dwoma dowodami osobistymi.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy nie dał również, w ocenie Sądu Okręgowego, wystarczających podstaw do przypisania H. W. (1) sprawstwa w jakiegokolwiek formie w odniesieniu do zakupu broni jaki miał miejsce w dniu 13 lutego 2016r. Poza wpisem w ewidencji podmiotu sprzedającego zawierającego dane osobowe oskarżonego, serię i numer jego dowodu osobistego, dowodem wskazującym na winę oskarżonego był fakt pobytu H. W. w tym czasie w Z., co ustalono na podstawie logowania jego telefonu komórkowego. Odnosząc się do takiej wersji ustalonej przez Sąd I instancji, w pierwszym rzędzie podnieść należy, że do ustaleń w zakresie logowania się aparatu telefonicznego doszło w wyniku informacji udzielonych przez samego oskarżonego. Będąc tymczasowo aresztowanym w przedmiotowej sprawie poinformował on organy ścigania, iż niemożliwym jest aby dokonał transakcji zakupu broni w dniu 7 października 2016r., ponieważ w tym czasie przebywał w areszcie

tymczasowym do innej sprawy, w której prowadzone było wobec niego bardzo szeroka kontrola operacyjna. Dopiero po tej informacji analizie poddane zostały akta VIII K 259/17 Sądu Rejonowego dla Warszawy – Mokotowa w W., które potwierdziły te fakty, a z których wynika jedynie to, że w czasie zbliżonym do dokonania zakupu znajdował się w Z.. Jednakże wyciąganie z tego niewątpliwie udowodnionego faktu, innego – że dokonał zarzuconego mu zakupu broni, jest zdecydowanie zbyt daleko idące i nieuprawnione. Sąd I instancji taki wniosek uzasadnia jedynie bliskością położenia Z. do granicy słowackiej i istnieniem opisanego już wcześniej wpisu zawierającego dane dowodu osobistego. Niewątpliwie są to dowody pośrednie, które mogłyby wskazywać ewentualnie na sprawstwo H. W., ale tylko w połączeniu z innymi poszlakami wskazującymi na to, że nikt inny poza oskarżonym nie mógł dokonać zarzuconego mu czynu, ponieważ dopiero w takiej sytuacji możemy mówić o zamkniętym łańcuchu poszlak umożliwiającym wydanie wyroku skazującego. Jednakże, w ocenie Sądu Okręgowego warunek ten nie został spełniony.

O wątpliwej wiarygodności wpisów odnotowujących zakup broni była już mowa we wcześniejszej części uzasadnienia. Dowodem decydującym o winie oskarżonego nie może być samo tylko wykazanie w tym czasie jego pobytu w Z. w oparciu o logowanie jego telefonu. Podnieść należy także, że przyjmując przyjętą przez Sąd I instancji wersję należałoby spodziewać się ustalenia logowań aparatu oskarżonego również na terenie Słowacji, a dokładnie w miejsce zakupu broni. Brak tych logowań

nie można do końca tłumaczyć przyjętą przez oskarżonego taktykę polegającą na pozostawieniu aparatu telefonicznego na terenie Polski, co miałoby spowodować niemożność ustalenia jego związków z przedmiotową transakcją. Przecież najprostszą metodą do tego zmierzającą byłoby pozostawienie w ogóle telefonu w swoim stałym miejscu zamieszkania, jeszcze przed wyjazdem do Z..

Reasumując powyższe rozważania dotyczące czynu zarzuconego H. W. (1) stwierdzić należy, że zarówno organy ścigania, jak i Sąd I instancji nie zgromadziły tego rodzaju dowodów, które wskazywałyby w niewątpliwy, niepodlegający dyskusji sposób na winę oskarżonego. Znaczny upływ czasu od opisanych w zarzucie czynów powoduje, iż niemożliwe jest uzyskanie jakichś nowych, istotnych dowodów w tej kwestii. Nic takiego nie wynika ze zgromadzonych w sprawie materiałów, a biorąc pod uwagę czas, sposób i zakres prowadzonego w tej sprawie śledztwa należy przyjąć, że organy ścigania wykorzystały wszystkie dostępne źródła dowodowe. Dotyczy to również poddanych pod analizę akt VIII K 259/17 SR dla Warszawy – M. w W., w której względem oskarżonego była stosowana kontrola operacyjna, w trakcie której utrwalono 32 tysiące rozmów z jego udziałem. Zarzucony oskarżonemu czyn obejmuje kilka lat (od zakupu broni 13 lutego 2016r. do zakończenia jej dystrybucji 1 września 2020r.), który to czasookres niewątpliwie objęty był kontrolą operacyjną. Nierealnym wydaje się, aby przez okres kilku lat, gdyby faktycznie oskarżony trudnił się handlem bronią, w materiałach operacyjnych, w

tym prowadzonych tak licznie rozmowach telefonicznych, nie pojawiły się nawiązania do tego tematu. Również czynności prowadzone w przedmiotowej sprawie (przeszukania, notatka urzędowa z (...)) nie wykazały związków H. W.z nielegalnym posiadaniem czy handlem bronią palną.

W sytuacji, gdy oskarżyciel publiczny nie był w stanie zgromadzić dowodów w odpowiedni sposób wykazujących sprawstwo oskarżonego, to uznać należy, że drugorzędne znaczenie mają zeznania świadków zmierzające do zapewnienia alibi. Dotyczy to szczególności zeznań J. B. i N. K. opisujących wspólny pobyt z oskarżonym w Z.. Nawet jeżeli można mieć wątpliwości, co do ich wiarygodności podawanych przez nich faktów, to nie można z tego wyciągać dla oskarżonego negatywnych wniosków, albowiem nie jest on zobowiązany do wykazania swojej niewinności. Zobligowana jest do tego strona oskarżająca, a skoro wymóg ten nie został zrealizowany, to jedynym rozwiązaniem – przy zastosowaniu reguły z art. 5§2 kpk, było uniewinnienie oskarżonego H. W. (1) od stawianego mu zarzutu. Skoro Sąd Okręgowy uznał, iż brak jest podstaw do przypisania oskarżonemu zarzuconych mu czynności wykonawczych (zakup, a następnie handel bronią palną) bezprzedmiotowym było odnoszenie do zarzutów zawartych w pkt 1 c i pkt 2 apelacji, albowiem uznanie zasadności zarzutów sformułowanych w pkt 1 a i b było wystarczające do wydania merytorycznego orzeczenia (art. 436 kpk).

Wniosek		
O uniewinnienie oskarżonego H. W. (1)	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Wskazane we wcześniejszej części uzasadnienia		
Lp.	Zarzut	
	Zarzuty zawarte w apelacji K. O. (1): I. obraza przepisów postępowania mogąca mieć wpływ na treść orzeczenia a mianowicie: a/ art. 4 kpk, art. 5§2 kpk, art. 7 kpk oraz art. 410 kpk przez pobieżną, wybiórczą i jednostronną, dowolną a nie swobodną, sprzeczną z zasadami logiki i doświadczenia życiowego ocenę zgromadzonego materiału dowodowego, bez rozstrzygnięcia pojawiających się wątpliwości na korzyść oskarżonego, w konsekwencji niezasadne uznanie, iż dowody przeprowadzone w sprawie dają wystarczające podstawy do uznania oskarżonego K. O. (1) za winnego dokonania czynu wyczerpującego dyspozycję art. 18§3 kk w zw. z art. 263§1 kk b/ art. 4 kp[k, art. 5§2 kpk, art. 7 kpk, art. 410 kpk oraz art. 424§1 kpk poprzez nienależyte odniesienie się do wszystkich dowodów ujawnionych w toku postępowania w szczególności przez mało wnikliwą i jednostronną, dowolną a nie swobodną, sprzeczną	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

z zasadami logiki i doświadczenia życiowego ocenę logicznych, spójnych i konsekwentnych wyjaśnień oskarżonego K. O. (1), bez rozstrzygnięcia pojawiających się wątpliwości na korzyść oskarżonego, co w konsekwencji doprowadziło do błędnego ustalenia, że oskarżony dopuścił się dokonania czynu wyczerpującego dyspozycję art. 18§3 kk w zw. z art. 263§1 kk

c/ art. 4 kpk, art. 5§2 kpk, art. 7 kpk, art. 410 kpk oraz art. 424§1 kpk przez nienależyte odniesienie się do wszystkich dowodów ujawnionych w toku postępowania w szczególności przez mało wnikliwą i jednostronną, dowolną a nie swobodną, sprzeczną z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, bez rozstrzygnięcia pojawiających się wątpliwości na korzyść oskarżonego, ocenę zeznań świadka M. S. (1), w sytuacji gdy zeznania te były spójne i korelujące z wyjaśnieniami oskarżonego K. O. (1), co w konsekwencji doprowadziło do błędnego ustalenia, że oskarżony dopuścił się dokonania czynu wyczerpującego dyspozycję art. 18§3 kk w zw. z art. 263§1 kk

d/ art. 170§1 pkt 3 i 5 kpk przez nie uwzględnienie wniosku dowodowego obrońcy o zwrócenie się do (...) s.r.o.” o przekazanie informacji, jaki pracownik w dniu 3 marca 2015 roku i w dniu 18 marca 2015r. dokonywał sprzedaży broni, jaki pracownik był odpowiedzialny za wydanie broni a następnie o przesłuchanie tej osoby na okoliczność zakupu broni przez osoby trzecie i okazanie tej osobie oskarżonego K. O. (1) oraz o zwrócenie się do (...) s.r.o.” o przesłanie monitoringu ze wskazanych dni z miejsca sprzedaży broni, w sytuacji gdy powyższe dowody przyczyniłyby się

do wyjaśnienia, kto i w jaki sposób nabywał w tych dniach broń oraz przyczyniłby się do rozstrzygnięcia wątpliwości wynikających z książki zakupu broni, a która to książka zawiera różne dane w zakresie osób dokonujących zakupu broni w dniu 3 marca 2015r. i 18 marca 2015r.,

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść tego orzeczenia:

a/ polegający na wadliwym przyjęciu, iż oskarżony dobrowolnie przekazał dowód osobisty M. S. (1), w sytuacji gdy oskarżony nie przekazał dowodu osobistego M. S. (1), ten bowiem nie potrzebował dowodu osobistego do dokonania zakupu broni,

b/ polegający na wadliwym przyjęciu, że sprzedający broń palną w słowackich podmiotach gospodarczych wpisywali dane w postaci imienia i nazwiska oraz nr dowodu osobistego po zapoznaniu się z dowodem osobistym przedstawionym przez nabywcę, w sytuacji gdy kupujący nie musiał okazać dowodu osobistego, bowiem do zakupu broni wystarczyło podanie danych osobowych,

c/ polegający na wadliwym przyjęciu, że dane osób widniejące w dokumentacji odpowiadały rzeczywiście nr dowodów osobistych, w sytuacji gdy w dniu 18 marca 2015r. dokonano sprzedaży broni pomimo błędnie wpisanego numeru dowody K. O. (1),

d/ polegający na wadliwym przyjęciu, że sprzedający broń palną w słowackich podmiotach sprzedawali broń po zapoznaniu się z dowodem osobistym, w sytuacji gdy rzeczywiście

	<p>zapoznanie się z dowodem osobistym kupującego prowadziły do wpisania prawidłowych danych, a nie błędnych, jak to miało miejsce w dniu 18 marca 2015r.,</p> <p>e/ polegający na wadliwym przyjęciu, iż osoby, którym okazywany jest dowód osobisty, z założenia rzadko zakładają, że osoba go okazująca nie posługuje się swoim dowodem osobistym, wobec czego często jedynie pobieżnie zapoznają się z fotografią, widniejącą na dowodzie, co może prowadzić do pomyłek, w sytuacji, gdy zapoznający się z dowodem osobistym zwracają przede wszystkim uwagę na zdjęcie, by zweryfikować, czy dowód osobisty należy do osoby okazującej tenże dowód,</p> <p>f/ polegający na wadliwym przyjęciu, iż nie było możliwości nabycia broni bez okazania faktycznie dokumentu w postaci dowodu tożsamości, gdyż w innym przypadku nabywcy mogliby bez problemu podawać zmyślane dane, w sytuacji gdy w dokumentacji nabycia broni znalazły się zmyślane dane.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Na uwzględnienie zasługiwały zarzuty zawarte w pkt I a -c oraz w pkt II apelacji obrońcy K. O. (1).</p> <p>Akt oskarżenia zarzucał temu oskarżonemu – podobnie jak H. W. (1) (aczkolwiek materiał dowodowy nie dostarczył podstaw do ustalenia związku pomiędzy tymi osobami) – nabycie, a następnie handel bronią. Do kupna tejże broni</p>		

miało dojść na terenie Słowacji, co miały dokumentować wpisy w ewidencji podmiotu dokonującego jej zbycia. Dlatego, w znacznej części aktualnymi pozostają uwagi zawarte we wcześniejszej części uzasadnienia poświęconej apelacji obrońcy H. W. (1). Dotyczy to w szczególności: braku jakichkolwiek ustaleń, co do uczestniczenia K. O. (1) do 1 września 2020r. w handlu bronią („za nieustaloną kwotę pieniędzy nieustalonym nabywcą, w nieustalonym bliżej czasie i miejscu”) małej wiarygodności zapisów widniejących w podmiotach dokonujących sprzedaży broni palnej, niemożności wykluczenia, że możliwe było dokonywanie takich zakupów jedynie po podaniu danych personalnych innej osoby, bez konieczności okazywania jej dowodu osobistego. Sąd I instancji w zakresie zarzuczonego czynu uznał K. O. (1) za winnego pomocnictwa udzielonego innej osobie (M. S. (2)) do popełnienia czynu z art. 263§1 kk, a przypisane mu działanie miało polegać na udostępnieniu dowodu osobistego, którym szwagier posłużył się przy zakupie broni palnej. Jak wynika z uzasadnienia wyroku ustaleń tych sąd dokonał na podstawie zapisów w ewidencji dot. sprzedaży broni, fragmentów wyjaśnień K. O. (1) oraz częściowo zeznań M. S. (1). Sąd Okręgowy nie podzielił jednak zaprezentowanej przez sąd meriti oceny dowodów, jak i będących jej wynikiem ustaleń faktycznych.

Również w przypadku K. O. (1) proces miał charakter poszlakowy, ponieważ brak było jednego chociażby bezpośredniego dowodu, który wskazywałby na jego winę, czy to w postaci zarzucanej aktem oskarżenia, czy też w formie przypisanej w wyroku.

Sam oskarżony nie przyznał się do winy, a w toku postępowania nie zostały zgromadzone dowody pośrednie, które stworzyłyby tzw. zamknięty krąg poszlak pozwalający przyjąć, że bez przypisanego przez sąd oskarżonemu działania, tj. udostępnienia dowodu osobistego, M. S. (1) nie byłby w stanie dokonać zakupu broni palnej. Co do oceny wpisów „dokumentujących” zakupy broni oraz sposobu i możliwości ich dokonywania, a także posługiwaniu się, czy też nie, dowodem osobistym kupca, czy też inne osoby, aktualnymi pozostają uwagi zawarte we wcześniejszej części uzasadnienia odnoszącej się do apelacji obrońcy H. W., gdzie Sąd Okręgowy posiłkował się m.in. zeznaniami M. S. (1). W odniesieniu do osoby K. O. (1) można mówić o dodatkowych okolicznościach, które jeszcze w większym stopniu pozwalają wątpić w wiarygodność i rzetelność tych zapisów.

I tak, zasadnie obrona podnosi, że wpisy odnoszące się do dwóch transakcji wskazują inne numery dowodu osobistego K. O. (1) – z daty 03.03.2015r. jest to (...), natomiast z 18.03.2015r. – (...). Nie sposób logicznie wytłumaczyć dlaczego sprzedawca dokonując oględzin dowodu osobistego wpisałby z niego niewłaściwe dane, a okoliczność ta jest kolejną, która negatywnie rzutuje na rzetelność tych wpisów i konieczność posługiwania się jakimkolwiek dowodem osobistym przy zakupie broni, czy to kupującego, czy jakiejś osoby postronnej.

K. O. (1) pozostaje wraz z M. S. (1) w bliskich stosunkach powinowactwa (siostra świadka jest żoną oskarżonego), mieszkają w niedalekiej odległości,

utrzymują ze sobą częste kontakty. Okoliczności te wskazują, że świadek niejednokrotnie miał możliwość pozyskania danych zawartych w dowodzie osobistym szwagra, którymi mógł się posłużyć przy zakupie broni. Nie można też arbitralnie, bez podania przekonującej argumentacji i odrzucić i tej wersji podawanej przez świadka, że dysponował on w telefonie komórkowym zdjęciem dowodu osobistego oskarżonego, albowiem uzasadnienie tego nie jest w jakiś sposób drastycznie sprzeczne z logiką, czy doświadczeniem życiowym.

Odnośnie okoliczności i sposobu nabywania broni jeszcze raz odwołać się należy do zeznań M. S. (1), zwłaszcza tych składanych na potrzeby sprawy IV K 161/18 Sądu Rejonowego w Gliwicach. W sprawie tej, w postępowaniu przygotowawczym M. S. (1) wielokrotnie przesłuchiwany był w charakterze podejrzanego i bardzo obszernie, szczegółowo opisywał sposób nabywania przez siebie broni na terenie Słowacji. Wynika z nich, że faktycznie na początku swoich zakupów musiał legitymować się swoim dowodem osobistym, względnie innych osób, które użyczały mu swoich dowodów, jednakże po upływie pewnego czasu, gdy stał się „stałym” klientem, wystarczające było dla sprzedającego tylko podanie serii i numeru dowodu osobistego, nawet postronnej osoby, nie będącej przy zawieraniu transakcji i to bez okazywania tegoż dokumentu tożsamości. Co istotne, te depozycje M. S. składał już w 2017r., a więc 3 lata zanim podjęte zostały czynności procesowe wobec K. O. (1), dlatego nie sposób uznać, że jego działania ukierunkowane były na ochronę

interesów szwagra. Osoba K. O. (1) w tych wyjaśnieniach pojawia się (k. 465 i k. 478) w kontekście zakupu karabinu M53 i broni sprowadzanej z USA. Już wtedy M. S. zaznaczył, że oskarżony nie miał świadomości, gdy odbierał paczki zawierające broń, co do ich zawartości. Również i ta okoliczność nie jawi się jako sprzeczna z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, jeżeli weźmie się pod uwagę, że transport paczek zawierających broń odbywał się ze Stanów Zjednoczonych, a mimo wszystko organy celne i inne odpowiednie służby nie były w stanie ustalić ich rzeczywistej zawartości. Przypomnieć tylko należy, że opisane wyżej wyjaśnienia M. S. (1) w sprawie IV K 161/18 musiały zostać obdarzone wiarą w całości, skoro sąd na wniosek prokuratora, zastosował instytucję z art. 60§3 i 6 pkt 3 kk.

Dlatego niezrozumiałym jest dokonanie odmiennej oceny tych depozycji w przedmiotowej sprawie i danie im wiarygodności tylko w części i to niekorzystnej dla K. O. (1). Trudno oprzeć się wrażeniu, że początkowo organy ścigania, a następnie sąd meriti, dokonywały oceny dowodów i ustaleń faktycznych na potrzeby z góry przyjętych ustaleń, co dotyczy obu oskarżonych. I tak, początkowo H. W. (1) stawiano w ramach opisu czynu zarzut dokonania zakupu broni 7 października 2016r., jednakże po wykazaniu jego niemożliwości (oskarżony przebywał w tej dacie w areszcie śledczym), oskarżyciel publiczny przyjął już inną wersję, zgodnie z którą współsprawstwo oskarżonego miało polegać na udostępnieniu jego dowodu osobistego. Analogicznie, w przypadku drugiego oskarżonego,

któremu stawiano zarzut dokonania osobiście zakupu broni, a sąd meriti nie znajdując podstaw do uznania winy w takim zakresie, przyjął pomocnictwo również poprzez udostępnienie dowodu osobistego.

W stosunku do M. S. (1) zapadł prawomocny wyrok w Sądzie Okręgowym w Gliwicach z dnia 24 października 2018r. sygn. akt IV K 161/18, którym skazano go za szereg czynów kwalifikowanych m.in. z art. 263§1 kk. W oparciu o w/w akta ustalono także, że spośród broni palnej, której handel zarzucono M. S. (1) 3 jednostki były objęte przypisanym K. O. (1) czynem, a kolejne 6 sztuk znaleziono u M. S. w trakcie przeszukania użytkowanych przez niego pomieszczeń. Okoliczność ta potwierdziłaby zeznania świadka M. S., iż broń wysyłana była na jego zlecenie – po uprzednim zakupie w Słowacji – na adres K. O. (1), przy czym nie ma wiarygodnych i przekonywujących dowodów wskazujących po pierwsze, że miałby on udostępnić M. S. dowód osobisty w celu dokonania zakupu broni, a po drugie aby zdawał sobie sprawę co faktycznie znajduje się w przywożonych do niego przez kuriera paczkach. Dlatego, również w odniesieniu do tego oskarżonego należało uznać, iż nie zostało w sposób pewny, nie podlegający dyskusji wykazane, aby dopuścił się on przypisanego mu czynu, co przy zastosowaniu reguły wynikającej z art. 5§2 kpk, skutkowało wydaniem wyroku uniewinniającego.

Wniosek

O uniewinnienie

zasadny

	# częściowo zasadny	
	# niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Wskazane we wcześniejszej części uzasadnienia		

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

P unkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II	Orzeczenie o kosztach uzasadnia art. 632 pkt 2 kpk

7. PODPIS